

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcji Handlu i Usług "R." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w M.
i Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowego Gospodarstwa Rolnego "G." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rozwoju
z udziałem interwenienta ubocznego Z. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN (...), OSNC 2002 Nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ (...), niepubl.). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK (...), OSNP - wkładka 2003 Nr 13, poz. 5; z dnia 6 października 2020 r., I UK (...), niepubl.).

Skarżący pozwany wskazał na potrzebę wykładni art. 481 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 358¹ § 3 k.c. W jego ocenie, wniosek jest uzasadniony istnieniem rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do chwili zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, od daty wcześniejszej niż chwila wyrokowania w sprawach, w których sąd wydaje wyrok o charakterze kształtujący a których przedmiotem jest zwrot zwaloryzowanego nienależnego świadczenia.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W niniejszej sprawie Sąd orzekając o odsetkach od zasądzonych kwot uwzględnił przyjętą datę waloryzacji na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. ustaloną na dzień 30 kwietnia 2017 r. i odsetki za opóźnienie zostały zasądzone od dnia następnego (art. 481 § 1 k.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż możliwe jest żądanie zapłaty odsetek należnych od odszkodowania pieniężnego naliczonych od daty poprzedzającej wyrokowanie o tym odszkodowaniu, pod warunkiem wykazania, że odszkodowanie w wysokości, od której obliczane są odsetki, było już

należne w dacie, od której poszkodowany domaga się odsetek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt IV CSK (...), niepubl.). Przyjmuje się, że w razie opóźnienia się zbywcy nieruchomości sprzedanej na podstawie nieważnej umowy ze zwrotem nabywcy wartości zapłaconej ceny, jeżeli ten ostatni tego zażąda, zbywca obowiązany jest zapłacić mu odsetki za opóźnienie. Według zasad ogólnych, mających w tym przypadku pełne zastosowanie, odsetki należą się za czas opóźnienia, poczynając od wymagalności długu. Wymagalność określa zaś data wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1992 r., sygn. akt III CZP (...), OSNC z 1993 r., nr 4, poz. 57).

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).